

Koniec školského roka

Tých posledných pár (4) týždňov v škole ubehlo rýchlo. Arlie si po tvrdej koronovej makačke oddýchol a priznám sa, že som sa ho na učenie ani nepýtala. Iba na to, ako a s kým sa v ten deň hral. Na vysvečko mal samé jednotky a myslím, že zaslúžene 😊 Vlastne som ich mala dostať ja...

Milla mala ešte pár písomiek, ale tiež to bolo skôr o socializácii. Konečne videla kamošky. Hrdo

priniesla domov vysvečko. A Gwen si tiež pochvaľovala. Stihli sme ešte zavolať aj jej kámošky na prespávačku a bola spokojná. Párkrát sme jej povedali, že po prázdninách pôjde do veľkej školy ako Milla s Arlanom. Raz sa v aute zamyslela a spýtala sa Arlieho:

„A ktorý predmet máš najradšej? Ja si myslím, že budem mať rada matematiku.“

Ja som potrebovala nejakú vypnúť a kreatívne sa vyžiť. Na dokončenej terase, čo trvalo takmer večnosť a znenávideli nás takmer všetci susedia kvôli Tobyho štekotu, bolo treba zaobstaráť nejaký stôl a lavicu. Budem kupovať? Nie, spravím. Slavomír najprv nesúhlasil, ale nedala som sa odradiť. Nabehla som do Hornbachu so svojim papierom a dala si narezat' laty. Pán pri rezačke sa ma pýtal, či mám stolárstvo. Hrdo som si nakladala do auta dosky, hranoly, šróby aj farby a šmirgle. Pracovala som po večeroch, alebo cez deň, kedy som kvôli murárovi musela byť doma. Výsledok je nadmieru dobrý a rozmýšľam, že by som vo voľnom čase vyrábala nábytok v starom ošúchanom štýle.

Slavi si naplánoval pánsku jazdu do Slovenského Raja a ja som si na novej terase spravila dámsku....s deťmi, samozrejme. Iba pár dievčat z mojej 40-tky. A ani nám nevadilo, že máme deti, lebo sme sa dobre zabavili. Dobré sme si napiekli, teda Petra a nagrilovali (v trúbe). Ved' sme šikovné, nie?

Júl – Čutkaland a tábory

Korona nás už pomaly prestávala strašiť, tak sme sa na začiatku prázdnin vybrali na Oravu do Čutkaland rodinného tábora, ktorý organizuje sused Laci. Bez Tobyho to nešlo. Mali sme brať aj Elenkiných chalanov, ale noc pred odchodom ochoreli.

Tábor bol v bungalovoch Gäcel'ského kempu Tília, pri Dolnom Kubíne. Detí bolo ako smetí a každý deň bol pre ne pripravený program, takže sa nenudili. Ani my. Skúsili sme im dať slobodu a sledovali sme, ako s ňou zatočia. A fajn. Jediné, čo bolo treba korigovať bol čas na tablete, ktorý Arlie dostal od dedka a Gwen chcela automaticky môj telefón, aby sa spolu mohli hrať.

Ale ešte predtým, ako sme sa im vôbec dostali, mi Slavi pripravil prekvapenie. Deti sme nechali v bazéne v Štitároch a rýchlo ma bral do auta. Nejak som tušila, že ma zoberie na letisko do Janíkoviec. Behom pár minút som podpísala papiere a o chvíľu som už mala na sebe monďúr, ktorý ma mal pripútať k inštrukturovi, s ktorým som skákala v tandeme. Mal ísť Slávi, ale ten sa na mňa šarmantne usmial: „Ty vyskúšaš a potom sa uvidí. Ved' niekto z nás musí kvôli deťom prežiť.“

Haha, to vôbec nebolo smiešne a vôbec to nepomohlo prekonať nervozitu. Inštruktor vsadil na flirtovanie, aby ma asi odstrosoval. Cesta hore trvala 20 minút, ale miestami to bola skôr večnosť. Hlavne, keď sme strácali výšku a znova sa

na ňu dostávali. Keď sme dosiahli výšku 3100 m, otvoril dvere a kukala som ako mucha Puk pod seba. Ani som nestihla pípnuť, vystrčil ma von a už sme padali. Ak by som aj chcela kričať, tak sa nedalo, lebo som sa najprv musela pokúsiť o dýchanie. Vošný pád asi nebude patriť k mojim obľúbeným športom, hlavne vtedy, keď treba myslieť na to, že adrenalínový inštruktor má na ruke kameru a treba sa tváriť cool a usmievať. Keď sa roztvoril padák, bolo to iné. Zrazu som si uvedomila ako som vysoko a že nedočiahnem.... Dostala som do rúk laná a mala manévrovať. Ani som sa nenazdala a pristávali sme. Prvý okamih bol: „Chcem ísť znovu.“, ale myslím, že to k životu nepotrebujem.

Jednoducho super!

Rodinný kemp bol plný aktivít. Za 5 dní sme absolvovali olympiádu, skočili do akvaparku, vzliezli na Červenú skalú v Podbiele, raftovali (na plytkej Orave, kde tato niekedy musel vyliezť a potlačiť nás), ugrילוvali aspoň 1 kg slaniny, každý večer stiahli fľašu vína, nabehali kilometre (teda tato behal každý deň), opatrovali deti môjho šéfa, ktorý na tábor išiel tiež, mali prezentáciu policajných psov v akcii s vysvetlením o ich výcviku, vyrábali a tvorili a zastavili sa vo Vlkolínci.

Hneď po návrate bola naplánovaná oslava Gweniných narodenín. A to až 2 víkendy po sebe. Najprv s kamoškami zo škôlky a potom s Auntie Zuzkou a dedom. Na tú prvú ju pripravila Milla. Vybrala jej šaty, učesala ju a dokonca jej spravila makeupové tetovačky pri oči a nalakovala nechty. Ako je možné, že toto sú práve momenty, kedy si uvedomujem, ako rýchlo rastú a chcem zastaviť čas. Chcem, aby zostali moje bábätká....

Na túto oslavu som znovu nepripravovala nič, Gwen sa chcela s kamarátmi hrať, nie byť naprogramovaná. Jediné, čo dopredu presne vedela, že musí byť jej Pusheen torta. A tak som si dala záležať.

Dovolenka na poslednú chvíľu - Taliansko

Sobota – nedeľa 25.-26.7.

Všetci sme sa tešili, že tento rok pôjdeme na dovolenku v karavane. Akosi sme asi automaticky spomínali na poslednú, čo takto vyzerá ako 7 týždňov v Austrálii. Kvôli Covid-19 sme nemali žiaden plán až do odchodu. Správy nás bombardovali informáciami po možných nových miestach nákaz a prichádzajúcej 2. vlny, kvôli ktorej boli krajiny rozdelené do 3 farieb. Moldavsko a Rumunsko zostávali červené. S ľútosťou som zavolała Diane do Bukurešti, že neprídeme.

Noc pred odchodom nám ostalo iba pár možností: Taliansko, Grécko alebo Nórsko, či Írsko. Slávi nebol nikdy milovník Talianska...asi kvôli Mochovciam, ale tentokrát mu to prišlo ako najrozumnejšia voľba. Nie je to príliš ďaleko a sú tam aj hory aj more. A keď sa k tomu pridá dobrá pizza s vínom, bolo rozhodnuté. Večer som nachystala oblečko a ešte oprala. Spali sme ako zarezaní s veľkými plánmi na sobotné skoré ráno, kedy som mala stihnúť nabalit karavan a ešte aj upratať celý dom.

No, keď sme sa zobudili bolo po 9.30. Pomaly som sa odviekla do kuchyne a dala deťom jesť. Nechcelo sa mi nič. To sa stáva málokedy. Pomaly sme sa pustili do nakladania auta. S prekvapením som zistila, že Arlie s Gwen si tam presunuli celú detskú izbu. Plyšáky sa nachádzali vo všetkých poličkách na oblečenie. Popolievala som kvety a ešte som stihla povysávať ešte aj celý dom. Jedine nakúpiť potraviny sme nestihli.

Všetci sa pohodlne usadili a aj Toby si našiel svoje miesto pod stolom. V odkladacom priestore sa viezla i jeho buda, aby sa cítil ako doma. Dom na kolesách si pomaly pafkal po rakúskej diaľnici, tato sa usmieval a čakala som, kedy z neho opadne napätie. Sem-tam ešte potreboval zakričať. Po 4 hodinách sme zastavili v nejakom mestečku, kde išiel vyvenčiť Tobyho a ja na nákup do Lidlu so všetkými deťmi. Eufória výletu spôsobovala, že rozprávali jedne cez druhého celý čas, a to som sa potrebovala sústrediť, aby som nás zabezpečila aspoň na 3-4 dni. Hlavne, že sme kúpili set lepidiel a Kinderká..... či bude večera nebolo dôležité.

Na večeru sme si dali pauzu takmer až pri talianskych hraniciach v lesíku, ktorý sa nazýval Dračí. Po dračej stope sme sa dostali k dračej studni a potom do lesa, kde sme našli kopec hribov. Aj jedovatých. Pod Dračím lesom sme dali večeru a zvažovali, či riskneme noc tu, alebo si vyhladáme nejaké bezplatné parkovisko. 2. voľba vyhrala a noc sme trávili obkolesení viacerými karavanmi pri hraniciach. Spala som ako zarezaná, aj ostatní.

Ráno nás tato budil skoro, chcel sa presunúť za hranice. Trvalo iba 40 km a odstavili sme sa v horskom mestečku Amorzo pri širokom koryte rieky, ktorá sa hadila cez údolie. Všade bolo kopec kameňov. Tato ich chvíľu pozoroval a netrvalo dlho, čo vybehol s Ikea taškou. Je to ako zbierať mušle, tiež sa to dá robiť celý deň. Po hodine sme mali asi 30 kg zaujímavých šutrov. Je to tatova posledná

mláka, že až Tobymu tieklo do budy. Tak sme sa presťahovali o pár miest ďalej.

hobby....kamene. Do karavanu sa ich vmestí veľa. Spokojný sadol za volant, smer nejakej peknej kopce. Dolomity takmer vôbec nepoznám, ale páčilo sa mi zelené lesnaté okolie. Prechádzali sme cez horské prechody vo výške 1400 m. Auto dostávalo riadne zabrat' v serpentínach. No, destinácia Lago di Sauris stálo za to. Tyrkyzová farba až lákala skočiť. Odvážil sa iba Toby. My ostatní sme si radšej zabicyklovali na vodnej pedálo-lodi. V dedinke Surus sme poobdivovali drevenné domy z roku 1700 a našli kemp v lese. Deti sa vybesnili na ihrisku, všetci sme si dali horúcu sprchu a užili si búrku, kedy sa nám okolo karavanu spravila obrovská

Pondelok – utorok 27.-28.7. Kopce a kopce....

Sauris sa s nami rozlúčil nádherným počasím. Prechádzali sme cestami na kopcoch vedľa majestátnych štítov. Zelené pasienky mi prišli krajšie ako z reklamami. Nikde však ani ovca ani krava. Kto ich žerie? Alebo ich kosia? Asi áno, videli sme traktory. Asi po pol hodine sme narazili na zatvorenú cestu. Včerašnia búrka asi zrútila stromy na úzke serpentíny. Otáčať karavan na úzkej ceste dalo zabrat', tato sa aj spotil. Ale asi nie toľko ako deň predtým, keď sme šli pri jazere cez úzky tunel a musel v ňom cúvať. Keď sa nám podarilo otočiť, čakala nás cesta cez ten tunel znovu. Slávi sa modlil, aby nešlo žiadne auto naproti.

Okolie bolo nádherné a nikde ani auto. Zakotvili sme v prvej doline v koryte kamennej rieky. Čľapkať sa v chladnej vode je to najlepšie pre všetkých. Toby sa chodil pravidelne hádzať do prameňa.

Na obed sme túžili po pravej talianskej pizze. V horskom evidentne lyžiarskom centre, sme si boli istí, že nejakú nájdeme. Drevenné hotely však zívajú prázdnotou. Takmer nikde nikoho. Hotely zavreté. Reštaurácie až na pár výnimiek zavreté. Korona vírus spravil svoje. A v jedinej otvorenej sme zohnali aspoň pastu bolognese. Len sa tak po nej zaprášilo. Gwen dávala svoje hlásky. Jedna z nich, potom, ako sme sa bavili o tom, akí sú všetci šikovní:

„Milla is smarter than us (G+A).“

Poobede sme našli nádherné miesto pri ceste. Horské odpočívadlo s malým vodopádkom. Deti neboli šťastnejšie. Vo vode našli salamandre. Arlie si 2 dal do misky a bol presvedčený, že si ich zoberieme domov. Toby sa vybehal do sýtosti. Nik z nich nechcel po hodine znovu nastúpiť do auta. Arliemu sa ťažko lúčilo s plazmi a aj si poplakal. Za pol hodinu aj zabudol, lebo sme sa znovu vybrali na kamenisté koryto. Tentokrát našli decká šedé bahno. Najprv ním ponatierali všetky veľké šutre a potom aj svoje tváre.

“Mom, it is like a mask from the Dead sea.”

Skoro som odpadla, natreli sa až po uši. Arlana by som mohla dať nakompletku do práčky. Samozrejme, že umyť tváre a všetko si museli v tečúcej rieke. Ľadovej. Táto oblasť je viacej turistická. Na úzkej ceste je viacej áut a v dedinkách viacej turistov.

Večer sme podľa internetu skončili v lacnom kempe v Bruneck, kde sme zaplatili 44 Euro. Majiteľ bol nemecky hovoriaci dôchodca, z ktorého riadne tiahol alkohol. Radšej som šla rýchlo spať☺

Raňajší rituál sú raňajky vonku pri Tobykovi. Tato nastavil v GPS Santa Maddalena 1300 m. n.v., Val di Funes, Národný park Puez-Geisler, Južné Tirolsko a vyrazili sme. Táto časť Talianska je v mestečkách

pokrytá jablkovými sadmi a hroznom na strmých kopchoch. Mala som pocit, že nie je nechané nič len tak úhorom.

Samotný národný park - nádherné miesto. Skalnaté zuby trčiace zo zelených pastvín. Odparkovali sme fáro a povedali deťom, že ideme na krátku prechádzku. Cestička sa kľukatila popri zučiacom potoku. Dokonale dopĺňal tieň stromov. Na slnku muselo byť riadne teplo, ale tu pri chladnom potoku sa šlo dobre. Asi po

hodine, sme si povedali, že ešte kúsok. Čakalo nás 700 metrov prevýšenia na 2,5 hodinovej túre. Deti trochu reptali, ale Toby ich zabával. Bolo mu treba hádzať palicu. Gwen ako šéfka išla prvá. Po ďalšej hodine Arlie už protestoval, ale s prehováraním a povzbudzovaním pomaly postupoval. Posledných 20 minút ťahala Milla a spolu s Tobym boli ako prví pri chate vo výške 2006 m priamo pod štítmi Ringspitz-u.

Vyvalili sme sa na drevenných lehátkach a tešili sa, že sme to dali. Pri chate bolo dokonca aj detské drevenné ihrisko, kde sa deti

prehrali. V chate sme si dali asi najdrahšie párky, aké sme kedy mali 10 Euro za 2 kusy a šli sa vyvaliť na zelenú lúku. V tom čase sme začuli helikoptéru, neskôr sme videli i ambulanciu. Dlhú sa vznášala nad jedným miestom, potom niečo vytiahla a rýchlo odfrčala preč.

Cesta dolu nám trvala trochu kratšie. Chlapi išli popredu a my baby sme sme sa šuchtali, lebo Milla s Gwen zbierali lesné jahody. Toby, ako ovčiarsky pes z nás mal mindráky, pretože je najradšej, keď sme všetci spolu a má nás pod kontrolou. Teraz behal medzi nami. Maja, v 5 mesiacoch dal 7 hodinovú túru. Jazyk mal vyplazený až po zem☺

Sadli sme do auta, s úsmevmi na tvári. Všetci sa vrhli na Kinder Bueno, odmenu za výkon.

Cesta sa tiahla ďalej a na podvečer sme skončili v príjemnom kempe stredovekého mestečka Chiusa. Z okna karavanu sa dívame na vysoké bralo s hradom. Pri večeri sa preženie rýchly a, prudký a krátky dážď. Vzduch po ňom dobre vonia. Tešíme sa na ráno.

Streda 29.7. Lanovka na Seneca 2525 m

Tato si ráno privstal, vybehol si na hrad, kúpil čerstvé pečivo a čakal na raňajky. Mala som v pláne to isté,

ale nejako sa mi dobre spalo. Netrvalo dlho a pohli sme sa, aby sme sa dostali do mestečka Ortisei, vo výške 1230 m n.v., kde sme mali v pláne sadnúť na vysokohorskú lanovku. Úzke uličky však neboli stavané na naše auto a po 15 minútach krúženia sme sa vrátili dolu, von z centra. 2 kilometre sme si vyšľapali späť a sadli na lanovku, čo nás vyviezla do výšky 2525 m na kopec Secena. Gwen zase hviezdila: „*This cablecar is superslow, when are we there?*“

Čakali sme, že hore bude zimšie, ale prišlo mi,

že tam páľilo ešte viac. Trochu sme sa pomotali na mieste s najlepším výhľadom, kde sa Toby rozhodol ísť na veľkú. Nasledujúcich 30 minút som behala so zeleným sáčikom.

Slavomír si šiel pobehať pre lepšie zábery a my sme zakotvili na detskom ihrisku. Tak vysoko sa ešte určite netočili. Toby mal dosť, teplota ho zmáhala.

Dolu sme si kúsok prešli lanovkou a potom sme od polovice šľapali pešo. Tak 2 hodiny, podľa informácii.

„V polke je reštaurácia, dáme si obed,“ zahlásil tato.

„Hore som pozerala menu. Špagety boli za 25 Euro,“ odpovedala som.

„Ok, jeme až dolu, všetci musia vydržať,“ zasmial sa tato a dodal: „Ale, kto vydrží, dostane zmrzlinu!“ Arlie zahlásil, že nechce a pre Gwen je zmrzka úžasná motivácia. A ak sa stane, že potom plán nevýde, mikne plecom a nevadí jej to. Nevrfle.

Časť zostupu bola pri potoku, kde sme strávili peknú pol hodku. Arlie si skočil ešte aj na veľkú za strom. Druhá časť bola po ceste a cítila som všetky svaly. Okrem toho dnes pražilo slnko ako besné, takže keď sme sa dostali do základne lanovky, tak sme odkváci pri nanukoch. Toby si ľahal do každého tieňu, čo sa nachádzal v jeho ceste. Ešte nás čakala cesta k autu, ale tú sme strihli pizzou. Konečne prvá pizza v Taliansku. Paradox bol, že to bolo v tureckom rýchloobčerstvení. Nevadí, chutila nám všetkým. Tak isto sme sa zhodli aj na tom, že sa vrátíme do kempu z poslednej noci. Páčilo sa nám tam.

Ako bonus za dnešný výkon bola sprcha z hadice v kempe. Najviac si ju užila Gwen. Ľadová voda padla po celom horúcom dni vhod. Iba mi pri umývaní odmrzla zadok, ale umyla som si i vlasy.

Deti dostali chvíľu na tabletoch a my s tatom sme si skočili na pol hodku do historického centra Chiusa. Na hrad na kopčisku som si už netrúfla, ale pár minút vo dvojici bolo príjemných. Kúpili sme si fľašu miestneho vína a večer bude suprový....

Štvrtok 30.7. Lov na Teiskugel

Nejako sa nám nedarí ráno skoro vstávať. Aj dnes sme vstali až po deviatej. Počasie v tejto časti, kde neklesáme pod 1200 m n.v. nás prekvapuje. Stále je nad 30 stupňov. Ešteže každý večer príde búrka s blízkačicou a osvieži vzduch.

Pri odchode z kempu som ešte náhodou vygúglila múzeá na minerály a pozrime sa, hneď vo vedľajšej dedine bolo známe múzeum Teiskugel (Gule z Teis dedinky). Dnes mali robiť poobedie, kedy sa šlo kopat' a hľadať. Deťom to stačilo spomenúť a hneď boli pripravené. Múzeum bolo plné nádherných

kryštálov z okolia, Tirolska aj zo sveta. Srdce expozície tvorili gule z Teis, ktoré objavil Paul Fischnaller a ich hľadaniu sa venoval celý svoj život. Neodolali sme a objednali sme sa na 3-hodinové kopanie.

Najprv bola prednáška v múzeu priamo už so staručkým p. Fischnallerom. Rozprával nám o mineráloch a dokonca s nami šiel kopat' na strmé miesto do kamennej lavíny. Dostali sme okuliare, prilbu, kladivo a klin a šup sa do toho. Terén bol strmý a na lavíne šutrov sa pohybovalo dosť ťažko.

Stále som sledovala deti, aby sa nezošmykli. Po chvíli začali sklamané šomrať, že to nie je ako v Austrálii, ale s prvými malinkými zlomkami kryštálov im nálada vzrastala. Milla nakoniec ani

nechcela odísť. Nenašli sme veľké kúsky, ale celá atmosféra stála zato. Kopali sme vedľa p. Fishnallera, čo sekal skaly obrovským kladivom.

Tato si zatiaľ s Tobym vybehli na sedlo 2685 m, pod Sassolungo, 3181 m – 3 kopce. Keď sa vyškriabali hore, turisti mu tleskali. Jazyk mal von po kolená. Spravil ako obvykle nádherné fotky. Mám pocit, že si pomýlil zamestnanie. Ak by fotil, možno by bol v živote spokojnejší a šťastnejší....

Na tata sme čakali na príjemnom ihrisku v dedinke Teis, ktoré sa nachádzalo medzi borovicami. Dokonca tu bol aj super čistý záchod a tečúci prameň pitnej vody. Ale tie sa nachádzajú asi v každej dedinke.

Na večer sme sa znovu presunuli do Gamp kempu. Dala som prať a vysušiť bielizeň za 8 EUR. Po večeri Arlie s Gwen umývajú riad. Ráno je zodpovedná Milla. Toby je tak unavený, že sa nezobudí ani keď ho tato presúva k búde. Vyzerá to, že sme sa nabažili Dolomitov a zajtra sa presunieme do Toskánska.

Piatok 31.7. „Ó Rómeo, prečo si Rómeo....“ Verona na kolobežkách

Dali sme pápá Dolomitom. S prejdenými kilometrami zmizli skalnaté štíty hôr a ostali polia plné viníc a jablkových sádov. Mestečká mi prišli malé, možno aj preto, že v nich neboli žiadne vežiaky. Obed sme chceli stráviť vo Verone, v rímskom múzeu mimo centra. Premávka pri Verone sa však zhustila a my sme nevedeli odbočiť podľa navigácie, ale sme sa dostali nakoniec priamo do malebného centra. Ani sme nevedeli ako a zaparkovali sme takmer v historickom centre. To je dosť zvláštne, lebo s našou veľkou kravou sa v Dolomitoch len ťažko parkovalo.

Vonku bolo 36 stupňov. Deti si vypýtali kolobežky, takže sme boli omnoho rýchlejší. Hneď pri rímskom kolosee sme zaparkovali na pizzu. Časníci boli veľmi milí a Tobymu priniesli i vodu. Chudák ledva kráčaľ po vydláždených uličkách, ktoré boli horúce ako rozpálená panvica. Pri pizzi som deťom porozprávala príbeh Rómea a Júlie, ktorý som ukončila slovami: „No, a keď ju našiel ležať mŕtvu, tak sa prebodol, lebo dúfal, že po smrti budú spolu. Láska je silnejšia ako smrť.“

Milla prevrátila oči, Arlan sa chytil za hlavu a Gwen sa na mňa pozrela s otázkou: „A kto koho zabil?“

Keď sme v úzkych uličkách chceli skočiť do nejakého obchodu, museli sme si dať rúška, čo v tom teple bola ako sauna na tvár. Dostali sme sa až k domu Júlie a postavili sa pod balkón, odkiaľ šepkala známe vyznanie:

„Ó Rómeo, Rómeo, prečo si Rómeo....“ Ani neviem ako určili toto miesto, asi kvôli filmu. A v podstate ani neviem, či je Shakespearov príbeh vôbec pravdivý, musím si to vygoogliť. V každom prípade sme skončili hneď v prvej

možnej fontáne, ešte aj Tobyho sme do nej strčili. Okoloidúci sa najprv zastavili a potom sa tiež namáčali. Pri pochode okolo Rómeovho domu sme skočili do obchodu Lush - Millina túžba, kde si deti kúpili za nehorázne peniaze bomby do kúpeľa. Z obchodu som radšej odišla, kvôli cenám, ostal Slavi... Už nás čakalo iba nájdenie kempu v okolí. Neďaleko Verony sa nachádza najväčšie jazero Talianska Lago di Garda. Zakotvili sme v Eurokempe za 62 Euro na noc. Je to veľa, ale vzhľadom, že zajtra má byť 38 stupňov, tak sme sa rozhodli zostať, aby sme zajtrajšom strávili v bazéne v kempe. Nemá zmysel stráviť čas niekde obdivovaním kultúrnych pamiatok. Ešte večer o 23.00 sedíme vonku a počúvame cikády. Posledné 4 noci v Dolomitoch vždy pršalo. Aj mi to chýba. Teda minimálne čerstvý vzduch po daždi...

Sobota 1.8. Voda a voda

Dnešný deň sa dá nazvať bazénový. V kempovom bazéne sme boli doobeda aj poobede. Čo iné sa dá robiť pri 36 stupňoch? Deti sa šmýkali na malom tobogáne do vody a donemoty. Milla mala už vyšúchaný zadok. Tak sa šmýkala po bruchu. Cez obed sme sa šli prejsť k jazeru aj s Tobym, aby sa mohol namočiť. Ale nejako ho to nezaujalo, asi bola voda príliš teplá.

Po tretej sme vyrazili smer Toskánsko. Cesta viedla okolo Modeny a potom sa kľukatila cez hory podobné ako naše Nízke Tatry. Najvyšší vrch v mieste, kde sme mali prechádzať bol cez 2100 metrov. Okolie sa mi páčilo. Lúky, pasienky a kamenné hrady na vysokých kopcoch. Zastavili sme sa v reštaurácii v nejakej mini dedinke a mali tam najlepšiu pizzu. Keď sme si objednávali, tato chcel vodu s citrónom – lemon po anglicky. Servírka na nás pozrela a s ruským prízvukom zopakovala prosbu:

„Lemon vodka?“ Neviem, kto bol viac zaskočený.

Prespať sme sa rozhodli v prírode a podľa aplikácie v mobile sme našli parkovanie vedľa rybárskeho rezortu pri horskej rieke. Vonku pofukoval vietor a noc bola príjemne svieža. Toby sa vybesnil naháňaním loptičky a deti si našli skupinu kamošov, s ktorými hrali naháňačku a schovávačku až do tmy.

Nedeľa 2.8. Šikmá veža v Pisa a kemp pri Mazzanta

Po dobrých raňajkách na laviciach pod stromami, sme vyrazili smer Toskánsko. Bolo treba už iba prejsť hory, ktoré lákali na túru.

„To by sme do Pisa dnes nedošli,“ znela tatova odpoveď. Ale neodolali sme tyrkyzovej rieke, čo sa hadila popri ceste. Odstavili sme auto na tráve vedľa úzkej horskej cesty a zliezli po balvanoch do koryta rieky. Deti neváhali s dali si i okuliare, aby videli na malé rybičky. Toby chodil nosiť palicu z vody. A keď vliezol do vody tato, tak sa začala najväčšia sranda. Samozrejme, že sme si odniesli aj odtiaľto veľký šuter. Predpokladám, že ich na konci výletu budeme mať aj cez 100 kg.

Osviežený sme sa zastavili v nejakej dedinke na obed. Reštaurácia La Corona v nás vyvolala otázku: „Dávajú tu coronu vírus?“ spýtalo sa

niektoré z detí. Dnes som pozrela na internete stav infikovaných vírusom a je to cez 18 mil. na celom svete. Po objednaní nápojov sme zistili, že tu majú iba 8-chodové menu za 28 euro na osobu. No, čo už. Deťom

sme objednali cestovinu s rajčinovou omáčkou a my sme si dali 1 menu s tatom napoly. Na začiatku nám priniesli po poháre vína a ja som v tom teple bola opitá ešte pred 2. chodom. Menu začalo vajíčkom namákkou na toustovom chlebe s bernajskou omáčkou. Potom boli 2 chody s rybou na rôznych spôsoboch, raz ako teplá pomazánka so zapečeným póríkom, druhý raz s cestovinou. Potom šalát. Neskôr prišlo jemné bravčové na zeleninovom ratatuj. To som už ale nevládala. Ani ovocný pohár so šľahačkou, o ten sa pobili deti, ktoré medzitým vymýšľali vtipy. Jeden z Millinych:

„Which bees can make milk?.... Boobies!“ (Aké včely vyrábajú mlieko? Prsia. – obe slová rovnako znejú).

Dievčatá využili čas mojej urehotanej nálady po víne a spravili mi messy bun (strapatý drdol). Milla ťahala tak, že mi skoro vytiahla oči z jamôk. Toľko sme sa nasmieli. 2-hodinový obed som zakončila kávou – svojim prvým espressom v živote. Je fakt, že keď je človek tak pomaly, tak ani necíti, že sa toľko napchá. Už cítim, že táto pizzová dovolenka bude mať dopad na moje brucho☺

Všetci sme sa tešili do Pisa na šikmú vežu. Znova sa nám podarilo zaparkovať neďaleko monumentu a priamo pri supermarketu a čínskom obchode. Deti boli motivované ísť, aj keď bolo vonku 36 stupňov. Dostali sľúbený nákup v čínskom obchode. Iba dúfam, že tam budú mať lacné hlúposti ako u nás.

Šikmá veža sa nachádza v ohradenom komplexe bielych historických budov. Možno aj kvôli teplu nebolo veľa turistov. Na trávě okolo veže si riadne pobehal aj Toby s talianskou vyžlou. Tiež to bolo iba šteňa a evidentne za Tobym nestíhala.

Po Pise nás čakalo hľadanie kempu. Tie v meste Livorno pri plážach boli plné. Na ceste lemujúcej pobrežie bola niekoľkokilometrová kolóna. Mali sme pocit, že celé mesto bolo na pláži. Tak sme sa rozhodli ísť do nejakého mestečka pod Livorno. Cesta sa ťahala pri skalnatých plážach, kde stáli zaparkované miesta takmer 10 kilometrov. Keďže sa už stmievalo, skončili sme v jednom supervelkom kempe v dedinke Mazzanta. Pán na recepcii nehovoril anglicky, iba nám na

mape ukázal, kde sa máme odparkovať. Za noc zaplatíme okolo 70 Euro, ale už sme nemali energiu hľadať niečo lacnejšie.

Pondelok 3.8. Tobogán v kempe

Oddychový deň v kempe. Ráno sme sa s nadšením vybrali na pláž. Nechcela som deťom dopredu nič hovoriť, sama si pamätám na masovku na pláži v Bibione, keď som mala 15 rokov. Vyšli sme na piesočnú pláž so šírkou 5 metrov a kalným morom. Deti do neho ani nevliezli. Milla iba hodila koment: „No, nie je to Carana beach (Seyschely).“

Arliemu sa podarilo nájsť zopár pekných kameňov. Ale, keď si mokrý Toby omylom ľahol k vedľajšiemu pánovi, ktorý

skoro dostal infarkt, tak sme radšej išli do kempu, do bazéna. Tobogán je najlepšia vec pri teple. Chodili všetci traja. Gwen sa naučila pred 2 týždňami plávať, ale neprepláva veľké vzdialenosti a hlavne sa bojí ísť hlavou pod vodu. Tak sa o ňu postarali, vždy, keď na konci skočili do vody, Arlan si ju pekne pritiahol k sebe a pomohol jej ku okraju. Pozorovala som ich takto hodinu. Arlie dokonca jednému chlapcovi šmaril, keď sa Gwenu vysmieval.

Okolo piatej sme vyrazili do viníc Toskánska, preč od pobrežia. Zelená farba sa striedala so žltou, práve

zožatých polí. Vinice boli obvešané purpurovými bobuľami, čo behom pár týždňov dozrejú. Čo kopček, to vila s názvom vína, ktoré sa tam produkovalo. Mala som chuť sa len tak zastaviť a prejsť sa medzi radmi dokonale ostrihaných krov.

Na jednom z kopcov sa týčila zvonica kostola. Neodolali sme, veď sme boli hladní. Scansano malo samotné srdce úzkych uličiek z 12. storočia. Ale to najkrajšie nás len čakalo.

Prespať sme mali v prírode. Podľa aplikácie sme ani netušili, že cez vinice vedie cesta ešte 4 km do kopca, po štrkovej ceste. Až sme pochybovali, že na konci niečo bude. Kamenné ruiny Etruského obydľia zo 4. storočia pred Kristom bolo úplne zašité. Parkovisko bolo prázdne. Jediní návštevníci boli hlučné cikády. Slávi vytiahol stoličky a stačilo si len sadnúť a dívať sa na práve vychádzajúci mesiac v splne.

Plastové poháre s miestnym červeným sme si štrngli s pripitkom: „*Tak, na Etruskov!*“ a ďalej sme civeli na mesiac. Bolo to magické miesto, nečudo, že si ho predchodcovia Italov vybrali. Mesiac osvetľoval okolité kopce.

Utorok 4.8. Horúce pramene Saturnia

Tato bol už hore o siedmej. „*Ak máme stihnúť pramene ešte predtým, ako tam prídu všetci turisti, treba vyraziť.*“ Deti sme nechali spať a sledovali mňajúce sa kilometre v GPS. Iba 25 minút, z kopca sme zbadali kaskády s modrou vodou. Ešte tam nebolo veľa ľudí, ale parkovanie bolo 1 km od vchodu. Rýchlo som

zobudila deti, obliekla ich do plávok a tato odfrčal zaparkovať. Vstup je zdarma, ale parkovanie je spoplatnené.

Deti neraňajkovali, ale teplá voda ich úplne zamestnala. Chodili z jednej zmineralizovanej kaskády na druhú. Keď si 3 mladí muži v kaskáde pred nami začali prejavovať nežnosťky, tak som bola rada, že deti zdrhli. Nemala som chuť im nič vysvetlovať medzi toľkými

ľuďmi. Sirová voda mala príjemných 37 stupňov a vyvierajúci prameň bol medzi poliami, po ktorých jazdili traktory. Po chvíli mi ani nevadil sírový zápach, ktorý na nás ostal po zvyšok dňa. Pri pohľade na prstene mi zamrzol úsmev na perách, lebo všetky do jedného zoxidovali na medenný odtieň. Vydržali sme až 2 hodiny a išli na raňajky do stánku stojaceho vedľa prameňa. Zavrela som oči nad raňajkovým výberom detí: zmrzlina, a radšej si vychutnala svoje kapučíno.

Rozkokošené deti nasadli do karavanu. Nejako som si nevšimla, že Arlan vytiahol nožničky zo šuflíka vedľa postele. Iba zrazu zakričal, že krváca. Otočila som sa a videla, ako mu po prste a ruke steká krv. Počas jazdy som vyskočila, schmatla servítku, zatlačila a Arlana položila na postel. Zdvihla som mu nohy a kázala dýchať. Videla som podľa výrazu tváre, tak podobnej tej Slavomírovej, že bude podobná krvná skupina: odpadávajúca. Tato po chvíľke zastal a pacienta sme ošetrili. Zastrihol si do bruška prsta. Náš vodič sa držal, aj keď skoro odpadol.

Asi po pol hodine sme sa dostali do pôvodne etruského mestečka na tufa skale - Pitigliano – kde bola kedysi silná Židovská komunita počas niekoľko storočí a dnes tam ostala iba prázdna synagóga prerobená na bar. Mestečko s úzkymi uličkami bolo malebné, iba bolo ťažké nájsť miesto na jedenie. Deti boli nervózne, tak sme zakotvili na námestí, vedľa hradu, a vyčkali pol hodinu na cestovinu a sezónny šalát. Na moje

prekvapenie mi priniesli špenátové listy orestované na olivovom oleji. Nikto nemal záujem sa so mnou podeliť a smiali sa na mne, nech si to užijem. Jedny z cestovín boli na artičokovej omáčke so slaninkou a ani jednému z chlapov som to nepovedala. Dali si do nosa a potom som im to prezradila ☺. To je môj život: pašujem neznámu alebo neobľúbenú zeleninu do ich jedálneho.

Nejako sme mali dosť civilizácie a skončili v rieke medzi vinicami. Kamene okolo koryta boli neodolateľné. Znova sme si našli pár unikátov do zbierky. Deti našli dokonca riečneho kraba. Nikdy som o takom nepočula. Kým sme oddychovali a prekuťovali kamene, deti sa hrali na reštauráciu.

V menu mali 2 jedlá:

- Šalamandra (šalát s riečnych rias a pieskovou posýpkou)
- Šaša s rybičkami (riečne riasy s malými rybičkami, ktoré naozaj chytili a naservírovali)

Bez hanby si vypýtali 50 Eur, tato bol ochotný im dať za to raw bio 5 ☺ Arlie mi vyrobil aj prsteň – z rybičky. Ochránári prírody by nám dnes teda dali.

Na dnes stačilo, už iba nájsť kemp na dobitie električky a zmytie sírového smradu. Kemp pri San Giovanni Dasso je malý, medzi kopčekmi a prvýkrát sa nám stalo, že mimo nášho miesta musíme nosiť rúška.

Na večeru som „uvarila“ tortily s chili con carne a kopcom zeleniny. Tato zapol Jamesa Arthura a len tak sedíme, kým sa deti hrajú nejakú hru. V diaľke počuť hrmenie a my sa celkom tešíme na chladnú noc so sviežim vzduchom po daždi.

Streda 5.8. Montepulciano – mestečko vín a inkvizície alebo „...a aj tak sa točí.“

Ráno nás zobudili ovce, ktoré okolo kempu prechádzali na pašu. Tato si dvakrát vybehol do obchodu v blízkom mestečku, lebo, keď prifrčal prvýkrát, tak obchod bol ešte zavretý. Plán na dnes bol jednoduchý: mestečká Montepulciano a Siena. Deti neboli veľmi nadšené, lebo tam chýbal nejaký potok alebo bazén.

Montepulciano sa nachádza uprostred viníc. Tak, ako ostatné mestečká, je tiež kamenné s úzkymi uličkami. Páčilo sa nám. Potulovali sme sa po uličkách, vybrali magnetky a na obed zakotvili v reštike, kde bol výber pizze, cestovín aj šalátov. Celý čas v Taliansku som si nedala žiadny dezert. Pri obede vravím:

„Kto si dá nejaký typický dezert so mňou?“
Všetci mlčia. Tato pozrie na mňa, tak dodám:
„No, narástol mi tu zadok, tak si nedám nič.“
Tato sa šarmantne usmeje a povie: „Keby ti narástol, tak by som ti povedal. Kludne si daj!“

Ja: „Milla, ideš so mňou?“

Na to obaja vzbuchli do smiechu. Samozrejme, že som si nedala. Takto si zo mňa strieľať.

Dobre najedení, sme boli pripravené na múzeum mučenia. V Montepulciane býval hlavný inkvizítor 16. a 17. storočia. Roberto Bellarmino – vatikánsky jezuitský inkvizítor, vyhlásený za svätého, ktorý odsúdil Giordana Bruna na upálenie, v Ríme v roku 1600. Giordano Bruno rozšíril Kopernikov model vesmíru, keď vyhlásil, že hviezdy sú vzdialené slnká, ktoré môžu mať vlastné planéty a možno na nich aj život.

Tento istý svätý sadista hral rolu pri odsúdení Gallilea za jeho dielo, ktoré tvrdilo, že zem nie je centrom vesmíru, ale sa točí okolo zeme. Keď ho v roku 1633 odsúdili na doživotné domáce väzenie, povedal slávnou vetu: „A aj tak sa točí!“ Chudák, naozaj si to odpykal do konca života a časť prežil aj tu v mestečku.

To, čo sa dalo vidieť v múzeu vyrážalo dych. Ľudia sú fakt majstri vo vymýšľaní spôsobov ako ublížiť blížnemu svojmu. Ja som čakala vonku s Tobym, ale keď deti vyšli, tak mi hneď referovali zverstvá. Odtŕhanie prs, sťahovanie z kože, pílenie tela na polovicu, praskanie lebky, odsekávanie končatín, to boli iba niektoré. Gwen sa spýtala: „A prečo to robia ľudia iným ľuďom?“ No, odpovedz na takú otázku. Hlavne, keď to robia v mene Boha. V skratke som im vysvetlila, čomu čelila cirkev tej doby a aj to, aké chyby spravila. Keď som Mille povedala, že ak by žila v tej dobe, tak by bola pre vieru tiež mučená, vyvali oči ako loptičky.

Striasli sme zo seba krvavú históriu a šli nakúpiť miestne vína, čo sme sľúbili do Štitár. A hneď 10 fliaš. To bude radosti. Sadli sme do auta, aby sme sa odviezli do iného mestečka na kopci Siena. Ešte fajn, že po 10 minútach šľapania sa dali použiť pohyblivé schody, ažzzzzzz hore☺

Mestečko bolo krásne, jedna historická stavba vedľa druhej, s obrovským námestím. Deti mali už dosť a stvárali hlúposti aj napriek zmrzline. Spravili sme pár fotiek. Siena bolo prvé mestečko, ktoré bolo turisticky rušnejšie, ale ľudia nosili rúška. Skočili sme do obchodíku: Note des Chiasa, čo predávajú interiérové parfémy. Vôňu bieleho vína v tom našom si viem úplne predstaviť, ale pri pohľade na cenu 60 EUR z 0,5l osviežovač som sa uspokojila so svojim 3 eurovým osviežovačom z DM.

Do večerného kempu sme dorazili so západom slnka. Krásne miesto, s málo ľuďmi uprostred lesa, niekde nad Monteriggioni. Zajtra dáme bazén na pol dňa.

Štvrtok 6.8. Volterra a etruské manželstvo

Voda v bazéne bola čistá a svieža. Sem-tam sme sa namočili. No najväčšia zábava bolo objavenie okienok, cez ktoré sa dalo dívať z boku do vody. Arlie sa potápal, aby nám v 3-metre hlbokom bazéne kýval. Chlapcom som dnes prepašovala na tanier špenát ukrytý v raviolách. Pekne som ich pooblievala upraženou slaninkou. Ale im chutili. Iba Milla ravioli otvárala a zelenú časť vyberala.

Čakala nás návšteva Volterry – stredovekého mestečka, vybudovaného na Etruských ruinách. Odparkovali sme na parkovisku pre campre a karavany pod hradbami. Na parkovisku

sa dokonca nachádzal i automat na elektriku, za 1 EUR na celý deň. Voda bola zdarma. Sme prekvapení, ako sú mestečká pripravené na turistov.

Cez kamennú bránu sme prešli hradbami a čakali nás znovu nekonečné schody. Aby to deti dali, zabávali sme sa ich pozorovaním, v niektorých sa nachádzali mušle. Kde boli tieto schody odseknuté? Po toľkých mestečkách na kopci sa mi Volterra zlievala s ostatnými. Jasne, že bola krásna, s úzkymi uličkami. Spracúval sa tu alabaster. Ako mi neskôr povedala Elenka H., bola tu natáčaná scéna zo ságy Twilight, kedy Bella zachránila Edwarda. V niekoľkokomínútovej scéne je vidno nádheru mestečka.

Rímske divadlo sa nachádza na boku a splýva so stredovekými hradbami. Niektoré zo sedadiel sú zachované. Ako sme si ich fotili, prechádzali sme okolo šperkárskej dielne, kde sa vyrábajú kúsky s etruskými motívmi. Chvíľu som zahmlievala výklad a potom ma napadlo:

„Tato, mám dobrý nápad!“

Tato držal v jednej ruke foťák, v druhej Tobyho a snažil sa 3 opice donútiť, aby zapózovali nad rímskym amfiteátrom.

„Je tu obchod, kde si môžeme kúpiť etruské obrúčky,“ nadšene som pokračovala. Na moje prekvapenie sa mu idea zapáčila. Obrúčky sme si chceli kúpiť v júni, na 18. výročie, a nejako sa nám to nepodarilo. Nabehli sme do obchodíku a po 5-minútovom preberaní, skúšaní a porovnávaní, sme mali na prste presne taký, aký sa nám páčil.

Pri pizze sme si štrngli s ružovým vínom, znovu na Etruskov. Ešte sme nakúpili pár posledných darčiekov. Povieval večerný vánok a aj mi ostalo zima. Tato sa rozhodol ťahať po ceste tak

dlho, ako sa bude dať. Hore na sever. Deti po ceste zaspali, tato do seba hodil Cola energetický nápoj. Čítala som mu správy z celého sveta, stav koronavírusu, či plagiatórske aféry najvyšších slovenských politikov. Dostali sme sa až k rakúskych hraniciam, kde sme o 2.30 ráno zalomili na parkovisku pri diaľnici.

Piatok 7.8. Experimentárium v Hartbergu

Tato dlho nepospal. Keď sa pohol s autom, bolo už svetlo, no, ani som nezliezla dolu. Ešte nejakých 100 km som sa prehadzovala v polospánku a dolu som bola až keď zastal na odpočívadle pod Grazom. Dali sme výdatné raňajky a googlili, ako by sme mohli vybiť deťom energiu. Jumping centrum alebo experimentárium? To druhé sa ukázalo ako super voľba, lebo v mieste, kde sme mohli robiť optické a iné experimenty sme boli takmer sami. Po 2 hodinách srandy, sme pokračovali domov.

Deti odpočítavali kilometre. Tešili sa na svoje hračky, Milla na izbu. 2 týždne na kampingcar boli málo, teda aspoň mne to tak príde. Bola to krásna dovolenka.

